

Nereportáž

Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 24 Květen 2011 20:21

Toto není reportáž z jednoho z prvních venkovních festivalů, z Folkového kvítku, navíc z jeho jubilejního, dvacátého ročníku. Byl jsem tam jen chvíli, ale během té jsem slyšel zajímavou konstelaci vystupujících, která mě přiměla k úvaze, o kterou bych se s vámi chtěl podělit – ne vám ji vnutit, ale přimět také k úvaze, jak to slyšíte vy. Přijel jsem přesně na vystoupení **Honz y Nedvěda**

. Aktuálně vystupuje s kapelou sestavenou zejména z Petra Kocmana a jednoho ze synovců, plus bubeník. Petr Kocman samozřejmě určuje zvuk celé kapely, jinak snad prvotřídní countryman ani nemůže. Zatímco k písním Františka Nedvěda se moderní countryový zvuk vcelku hodí, u Jana to na mě působilo, řekněme, vyprázdněně. Jako když se obal a jádro nespojí. Hudební doprovod se zcela míjí s duchem písniček Jana Nedvěda. Zůstává text, melodie, trochu i zpěv, tak jak to známe ze starých „brontosauřích“ songů, ale nedojde k tomu spojení s obsahem písně a k onomu příjemnému mrazení, které nás při písních Brontosaurů provázelo odjakživa. Valčíček prostě není VALČÍČEK, ale jen nějaký valčíček. Ten pocit jsem přesně definoval ale až při vystoupení následující kapely, když jsem přemýšlel, proč ono příjemné mrazení ihned nastoupilo – hráli

Hop trop

a k jejich písničkám mám stejný vztah, jako k brontosauřím. Ale Hoptropáci na mě

fungují jako před lety. Asi tedy proto, že i oni sami fungují jako před lety. Dvě kytary a basa, stále titíž muzikanti. I nové písničky jsou přesně v duchu hoptropácké klasiky, žádné experimenty, ale spolehlivé nosné melodie a popěvky s příběhem, vesměs napsaným s mírným nadhledem či úsměvem. Hop trop jako by nezestárli ani o minutu. Pak následoval **Pavel**

Žalman Lohonka

. Ten se melodicky a námětově drží rovněž svých témat, některá možná prohlubuje až příliš a nástrojové obsazení příliš nezměnil. Přesto však na mě ty dvě dvojice na jevišti (Žalman+Novotný a manželé Brožovi) působily jako dvě dvojice, a do toho jsem stále slyšel Devítku. Žalman tak zůstává někde mezi Nedvědem a Hoptropáky, koneckonců i tím mírným vývojem „v mezích zákona“. Mezitím vystoupila také písničkářka

Líza

– děvče prosté, zpívalo cosi staroslovinsky nebo jak a přiznala, že neví sama o čem to je – snad o lásce. Obdivuji její mechanickou paměť, trochu na mě působila jako Kučerovci, když v padesátkách zpívali indonézké písně a v tehdejší Československu nebyl k dispozici jediný Česko-Indonézský slovník. No, ale věřte jí to pak, že jo. Veselá odbočka – kolega Tomáš Pohl sledoval skoro středněproudého Jana Nedvěda velmi pozorně, ani nedutal, ale na prudce folklorizující písničkářku Lízu si odskočil pro pivo. Na následující

Nereportáž

Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 24 Květen 2011 20:21

Berušky

si pak dokonce nasadil brýle! Ano, Berušky – fyzicky dospěly a neskrývají to. Hudebně bohužel zatím nikoliv. Byl jsem překvapen, co převzatého repertoáru v kratičkém, asi dvacetiminutovém vystoupení měly. To věru není dobrá vizitka pro naši country. Ale ona se děvčata stejně spíš tlačí do popu, jen správně tuší, že je lepší hrát druhou ligu v country, než dvoustoupadesátouosmou v popu. Zlý jazyk z publika poznamenal, že kdyby holky jen stály, mlčely a rozepnuly si dva-tři knoflíčky na blůzičkách, že by udělaly lepší dojem. Koneckonců, Jindřiška Brožová ví jak na to – sice se nerozepínala, ale zvolila tak neuvěřitelně fialovou fialovou, že někteří fotoreportéři ani nevěřili, že takovou barvu je jejich přístroj schopen přenést – snad to je někde na FT k vidění. Nu, a pak přišel

Wabi Daněk

–
vlastně mi do té retrospektivní trojice (Nedvěd-Hop Trop-Žalman) také pěkně zapadl a vytvořil tak srovnávací čtveřici. Wabi Daněk si zachoval svoje charisma tak ze čtvrtiny. To když hraje a zpívá sám své písně. To už ale skoro nezažijete, protože vystupuje ve dvojici s univerzálním

kytarovým všemělcem a doprovázečem **Milošem Dvořáčkem**. OK, stále by to byla polovina charismatu a to je pořád dobré. Neznám všechny souvislosti vztahu Wabiho ke „Skunkovi“ Jarošovi, jeho písně (často spíš jen texty) Wabi udělal pro CD dobře (tak jako Pavel Dobeš písně Josefa Streichla), ale prostě na pódiu je poznat, že to není z něj. Zaplaťpámbu za Wabiho verzi

že tu verzi

uchých Uch

(ne Uší!!!), kterou jsme byli nuceni před dvaceti lety v rádiu hrát, protože jiná nebyla, už nikdo nepamatuje), ale prostě Rosa to není. No, a Wabi ještě navíc několik písní podal v angličtině. Vůbec nechápu proč, je to snad příprava na exportní album pro Artii? Suma sumárum: Wabi jen o fous před Honzou a za Žalmanem, tak jsem si je seřadil. Nu, a obě dvě zástupkyně (sólistka a kapela) mladé generace naprosto nepřesvědčily, že by folk nebo country byly v dobrých rukou.

Víc jsem toho neslyšel, doposavad podle plánu běžící program se začal záhadně zdržovat, Wabi přidával nad plán a kolem půl desáté byla asi půlhodina sekera, nastavovaná rozhovorem s jakýmsi lékařem. Že by

Hromosvod

nešel nazvučit? Btw.: Vůbec jsem nezáviděl kolegům Dobiášovi a Casey Růžovi úlohu moderátorů, protože na nazvučení kapel nestačilo ani mezivystoupení například právě Lízy.

Nereportáž

Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 24 Květen 2011 20:21

Nedovedu si představit, jak se zvučily večerní a noční náročnější kapely – to publikum muselo mezitím usnout. Přijde mi, že se zvukaři nevyvíjejí s dobou, a pokud ano, tak k horšímu.

Mohl bych popisovat ještě narozeninový balón, z něhož se vyhazovala asi pečená kuřata (nevím, nechytil jsem ani jedno) a který připlul přesně při vyhlašování výsledků soutěže o Folkový kvítek (výsledky najdete

[jinde](#)

), takže vyhlašování pěkně rozhodil, že ani vítězná kapela nedostala možnost ještě jednou zahrát aspoň jednu písničku (no, možná při té rychlosti zvučení to bylo nakonec dobře), ale určitě více uvidíte z fotek a reportáží mých kolegů. Díky počasí byla i, řekl bych, velmi slušná účast publika.